

Passejar el gos, passejar la vida



Autoria: Glàfira Smith

Títol: *Trufa*

Editorial: Pagès Editors, Lleida, 2024

144 pàgines

El protagonisme d'una mascota, el relat de la seua pèrdua, no és un concepte original del còmic: l'amor que se li pot tenir a aquests companys de camí per la vida és immens, tan gran que és lògic que l'ésser humà haja plasmat a través de la creació artística aquesta especial relació que s'entaula sense necessitat de paraules ni converses, amb totes les seues paradoxes i, moltes vegades, situacions que van més enllà de la comprensió racional, que només poden apel·lar a un instint romanent de la nostra relació amb la naturalesa. El còmic no ha estat aliè: recentment el creador del cicle de *Les cités obscures*, François Schuiten, signava un bell record del seu amic caní desaparegut en el qual el seu delicat i preciosista traç evocava alegries i tristeses.

Trufa podria haver passat com una més d'aquestes triaves que, des de l'afecte profund, recorden a una mascota que es va anar: aparentment, està construïda així, com un relat dels bons i mals moments que José Luis viu al costat de la seua benlloguda gosseta. Però a poc a poc, l'habilitat de l'autora va deixant entreveure que el seu relat amaga capes més profundes, altres situacions que es van revelant des de les particulars eleccions narratives que dipositen en la paleta cromàtica la responsabilitat d'establir diferents camins de lectura: mentre que el color marcarà la mirada de l'animal, la del

protagonista ens porta al blanc i negre, creant una doble lectura que defineix les fronteres de l'alegria lliurada del ca enfront de la tristesa amagada de l'home. Color i gris creen una oposició narrativa entre els sentiments viscuts, des de la llibertat ignorant del demà del gos enfront de la dramàtica consciència humana que potser aquest demà no existeix, aconseguint que la lectura es constituïska des d'un joc de miralls en el qual la realitat de l'argument s'intenta ocultar al mateix temps que el protagonista ha d'acceptar un escenari que li porta necessàriament a confrontar el dolor del dol.

I és en eixe moment quan la lectura muta radicalment, en ser conscients que estem davant de dues històries de dol, davant d'un relat de dolors compartits, una experiència de solitud total i aclaparadora, opressiva, que Smith construeix amb elements mínims, però explorant la complexitat d'uns sentiments que a penes poden ser expressats sense por de trencar-se en mil trossos. El dol per la petita mascota apareix en tota la seua extensió com un pont que s'aprofita per a connectar amb un altre dol perquè, atrapat entre aquests dos extrems de la desesperació per la pèrdua, només puga existir per a José Luís la possibilitat de l'acceptació: que la vida segueix malgrat tot, encara que l'absència siga una presència aclaparadora, física i tangible.

Glàfira Smith debuta en una novel·la gràfica de llarga extensió des d'un arriscat plantejament narratiu, que aconsegueix superar amb èxit malgrat la complexitat subjacent d'una idea que permet connectar amb sentiments que són difícils de plasmar i portar a la vinyeta.

Álvaro Pons